

MIE HIA
Lieu

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 23694

Số 3

VIÊN-ĐÔNG XUẤT BẢN CỤC

3 xu

HANOI

8° 2373

Bắt tất phải phi đằng theo, Hoạt-Điêm-Vương Lư-Quảng, Độc-nhữn-Long Phiên-Hồng-Nhạc vội xua tay bảo anh em :

— Chư vị và ba quân chờ nhón nháo, cứ theo cách xếp đặt cũ, ai ở chỗ ấy mà phòng gian...

Bỗng nhiên, mọi người dú lên vì trên ngọn cờ đã có một bóng đen hiện hình ở đó.

Chống ngừng đánh, chiêm ngừng khua, quân lính kinh ngạc ngây người quên cả reo hò vì bóng đen kỳ lạ xuất hiện bất thần như một cái bóng ma, không biết từ đông hay tây, từ nam hay bắc tới nữa...

Thanh-Mi giáo-chủ và Thần-Quyền Thái-bảo phi mình vút tới gần Bạch-Viên, con vật tinh khôn đó đã kêu lên vài tiếng lại quăng mình nhẩy vút ra nơi khác, hết nóc nhà nọ đến nóc nhà kia, rồi tự dừng lại nhẩy vọt ra lùm cây lòa-xòa ở vườn sau... Thanh-Mi giáo chủ và Thần-Quyền Thái-bảo như bị trêu tức, cố gạt lá tìm Bạch-Viên chẳng thấy, vì Bạch-Viên nhỏ bé náu đâu cũng dễ.

Nộ khí bốc lên muôn nghìn vạn độ, hai tên đó nghiêng răng kèn-kẹt :

— Nghiệt súc !

Cây búa lớn cùng đôi uyên-ương tiên đột nhiên đánh tới tấp xuống lùm cây như phong ba bão táp khiến cành lá tan tác rơi rụng rào-rào trơ lại còn vài cành to lớn tây ôm, vẫn chẳng thấy Bạch-Viên đâu, hai người kinh lạ vô cùng, bỗng nhiên đề ý đến sự im bất của chống triềng, ngoảnh lại kinh ngạc, vừa thoáng nghe thấy tiếng một người trong bọn Liêu-Bang bát hồ hét lớn :

— Cung thủ ! bắn tên ! mau.

Và có tiếng thét to :

— Mê-Hà lão-âu đã đột nhập Vương Phủ, anh em đề phòng giết cho được con mụ đó.» Hoảng nhiên nghĩ đến bôn-phận chẳng ai bảo ai, Thanh-Mi giáo chủ, Thần-Quyền thái-bảo cùng

hấp tấp phi đằng vút về nơi cũ, nếu ngoảnh lại nhìn tất thấy Bạch-Viên đã (theo lớp lá rụng reo xuống) khẽ đưa tay gạt lá, từ-từ nhô cái đầu đội mũ ni lên, đưa đôi mắt hau hau nhìn một cách rất hóm hỉnh theo hút hai vị trưởng lão lục lâm. Thấy hai người đó đã vút đi xa, Bạch-Viên mới len lén chui ra dờ lại hai mũi liễu điệp phi đao còn cắm trong cái túi da mềm đeo trên lưng, rồi vút nhiên, vọt lên ngọn cây, ngồi chồm-chồm đưa mắt nhìn về nơi Mê-Hà lão-ầu đang tung hoành.

Tự dụng xuất hiện ngay trên ngọn cò, Mê-Hà lão-ầu đậu như con chim nhỏ một cách rất gọn gàng bỗng thấy muôn tên của lũ cung thủ cùng bắn lên thì coi khinh vung thiết lĩnh gạt rơi ào xuống cả ..

Bỗng lại có tiếng ra lệnh :

— Ngừng bắn ! ba quân...

Mê-Hà lão-ầu lạ lùng nhìn xuống thấy *Thần-linh Hoạt-Quỉ La-Khánh*, một tay bản lĩnh cao cường nhất trong bọn bát bộ tướng, mình cao như con sếu, cổ giải gang tay, mồm như mồm lợn vừa quát to lên câu đó đã quăng mình nhảy vút lên.

Cất tiếng cười ha-hả, Mê-Hà lão-ầu chờ cho tên đó vừa tới nơi dơ cao cây Ô-Qua Thương (tức là một cây thương giải non trượng, nặng tới 600 cân, đầu bình Ô-Qua sòe cánb, mỏ là một chiếc dùi đồng rất sắc vô cùng lợi hại) sóc lên, liền văng thiết lĩnh đánh vút xuống luôn mấy đường... Gầm lên một tiếng khủng khiếp, Thần-linh hoạt quỉ bắt đắc dĩ phải xa xuống vài thước, móc chân bám chặt lấy cột cò, lão-ầu đã là-là mình như con chim đang bay, quấn thiết lĩnh vào ngọn cò, thỉnh-linh phi thân vút lên cao dứt bằng cả cột cò, bừa tung đất lên thành cái lỗ sâu hoắm mang theo cả Thần-linh-Hoạt-Quỉ La-Khánh, mà phi đằng vút ra nơi khác chẳng khác chi một con dạ điều quái kỳ tha theo một cây tre lớn...

La-Khánh cứ bám chặt lấy cột cò nhưng bỗng dưng, Mê-Hà lão-ầu vừa phi đằng vừa quăng tròn cột cò veo-veo như

cánh quạt, bật thành tiếng vun-vút như có trận cuồng phong.

Hoa mắt, hoảng hồn, Thần linh Hoạt-Quỉ phải buông tay xa mình xuống.

Thần quyền Thái-Bảo Vi-Huyền-Đạo, Thanh-Mi giáo chủ Lân-Vân-Hầu đã phi dăng đuổi theo Mê-Hà lão-ầu...

Biết ý, Mê-Hà lão-ầu đột nhiên ngừng ngay lại, cầm pháp ngay cái cột cờ xuống đất ..

Một tiếng dú thắm hại vọng lên, Mê-Hà lão-ầu dật mình nhìn xuống, bỗng chép miệng một cái, vì vừa trông thấy một tên quân bị cột cờ vô tình siên qua bụng cắm sâu xuống đất, gan phồi nát ra từng mảnh giữa vũng máu còn bốc hơi nóng hôi-hôi...

Cột cờ tự nhiên đổi chỗ, ba quân rợn người, kinh sợ nhưng đã hết sùng-sờ lại hò reo vang động, thúc chống khua chiêng rúc tù-và kêu lên tu... tu... lẫn với tiếng chó ngao kinh hoàng sủa rộ..,

Ngồi xếp chân chữ ngũ trên ngọn cờ đã cắm chắc, Mê-Hà lão-ầu rung đùi ra dáng tự đắc, coi khinh thiên hạ, trần gian, cây thiết lĩnh cũng rung lên, đốt sắt đập vào nhau kêu coong-coong như tiếng khánh treo trên cây nêu ngày tết bị gió khua chạm vào nhau...

Khác nào bị trêu tức, Thần quyền thái-bảo, Thanh-Mi Giáo-chủ vừa kịp tới nơi, đã tận tình dùng toàn miểng hiềm nghèo độc hiềm, búa và uyên-ương-tiên thần biến chiêu chính thân mục già đó mà đập tới ..

Bình khí chưa tới nơi, Mê-Hà lão-ầu đã quặp chặt hai chân vào cột cờ ngã phắt người ra sau - tưởng chừng như sắp ngã, dụng sức khiến ây cờ, chớp mắt, ngã hẳn xuống như cây mềm gặp gió mạnh, chũngả làm cho tay Thương Đẳng lục-lâm, giang hồ cự phách, bản lĩnh cao cường như vậy đánh trượt, xa hẳn người xuống mấy thước rồi lại vọt sát tới bà già nhất quyết sát tử được mới nghe.

Nhưng vừa tới, Mê-Hà lão-âu đã ròn rã tiếng cười dùng thuật khinh thân người bỗng nhẹ như bấc, khiến cột cờ đang chũu lại bật trở lên, văng Lão Âu ra xa hơn trăm thước, đứng gọn gàng ngay trên nóc dinh đậm mạnh chân một cái, mái ngói vỡ tan ra một mảng.

Hoài-An-Vương ở dưới thất thần kêu thét lên như sắp bị tử hình.

Mê-Hà lão-âu chưa kịp làm gì, Độc-nhữn-long Phiên-Hồng-Nhạc và Hoat-diêm-Vương Lư-Quảng vẫn ở gần đó, đã sách đại đao cùng đồng nhân vọt tới, trước sau đánh rất nhanh. cây thiết lĩnh vừa văng lên, hai người đã thét lên tiếng chuyển trời, long đật vì cánh tay rúc rỏi, bại hoại, binh khí muốn văng đi ba ngã, nhưng lại lần sả vào đánh lên. Thần Quyền Thái-bảo Vi-Huyền-đạo cũng vừa vọt tới rồi, dánh cây búa ngàn cân xuống như núi đổ, thì Thanh-Mi giáo-chủ đã gạt băng cả 3 người ra ngoài, quát to :

— Đề con mụ đó cho Lãn-vân-Hầu này lấy đầu nó cho mà coi.

Đồng thời, đôi uyên ương tiên thần biến đã vùn vụt đánh xuống như mưa rơi tuyết rụng.. Độc nhữn-Long, Hoat-diêm-Vương, Thần-Quyền Thái-Bảo cũng ngất liền rãng, ngất liền lợi hằm hằm như cọp giật, lang ghen, vào phụ sức, văng Lão-âu vào giữa, tưởng chừng như vị nữ kiệt tóc đã bạc phơ ấy, dù có tài vá trời, lấp biển cũng chẳng thoát khỏi cái chết thảm thê.

Trái lại Mê-Hà lão-âu thản nhiên như không, cười lên ròn rã khinh thường :

— Ồi chao ! bốn thằng ăn mày, ăn nhặt, tài chưa đáng trải đuôi ngựa cho ta mà dám nhi nhoe đấu chiến. Ta nói thật : đứa nào khôn hồn hãy lảng tránh cho xa kéo đầu rơi khỏi cổ lúc nào không biết.

Cây thiết-lĩnh, theo với lời nói, vũ lộng vi-vu như trong trống, biến hiện ngàn đường thần sầu, quý thảm, vừa trên cao

đã dưới thấp, vừa tả đã sang trái, lúc rõ ràng loang loáng ở trên cao vọi vọi đã thấy đánh ở dưới chân bao phủ toàn thân lão-ầu chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy một luồng hào quang như bạc vụn rắc tung, như lê rơi, như tuyết rụng, như trăm ngàn con rắn bạc múa lộn tung hoành.

Chẳng phải tay vừa, hai tay lục lâm danh tiếng, già đời giọc ngang thiên hạ : Thần-Quyền thái-bảo Vi-huyền-Đạo, Thanh-Mị giáo-chủ Lãn-vân-Hầu thêm hai tay bạo khách ngang tàng trong bọn Bát-Hồ... cùng trở bết bản lĩnh kiêu kỳ, hiển lộng thần oai, phó cả tâm cơ, trí óc vào những khi giới kinh khủng, linh động nên muôn ngàn thể hiểm độc cực kỳ, thì trận chiến đấu ấy ghê gớm tới bậc nào.

Thực là một trận giao tranh của quỷ, thần, của năm con cọp oán hờn, hay của năm con rồng thiêng hờn giận.

Nhất là đôi uyên-ương tiên, chiếc sanh, chiếc đở của Lãn-vân-Hầu thực là độc nhất vô nhị, thiên hạ khó ai có tài đánh rơi khủng bố, ghê khiếp như vậy. Mỗi một đường rơi đi mãnh liệt như một cây cổ thụ tuột gốc rơi băng từ trên ngọn núi cao vô tận xuống vực sâu thăm thẳm ngàn trùng. Và cây búa ngàn cân của Thần-Quyền thái-bảo mỗi khi đánh xuống như thiên lôi đổ, như đất vỡ, trời rung mà lại nhanh nhẹn linh biến vô cùng.

Hai anh em tay kiệt liệt giang hồ đã oanh liệt từ khi mới ra đời tới nay, mấy mươi năm vùng vẫy sơn hà tướng trên đầu chẳng có ai, ngờ đâu, lúc này, thêm hai tay hổ tướng phò sức mà chẳng thể bằm nát sắc Mê-Hà lão-ầu ngay được.

Thực là danh bất hư truyền, Mê-Hà lão-ầu quả thực có tài quán thế, vô song, tài nghệ thật là tới chốn tận cao siêu của võ thuật...

Thần-Quyền thái-bảo thốt nói :

— Con mụ già tài nghệ quả thật đáng khen, nhưng khôn hồn hãy khoan tay qui hàng, cùng chúng ta hợp tác mà làm việc ích chung. Nếu ương ngạnh chẳng nghe, ta e cho mi dù có

tài độn kiêm, thăng thiên cũng chẳng thoát được cái nạn phanh thây, băm thít. Vì bọn ta với mi vốn chẳng oán thù nên tỏ lời thương hại, mi hãy nghe theo mới là kẻ biết tới, lui...

Mê-Hà lão-âu chế diễu :

— Thăng khi già kia, chớ giở trò đạo đức, ta lấy đầu mày trước hết cho mà coi..

Buông lời, cây thiết lĩnh biến thể, tung hoành, vo-vo như gió cuốn, sáo kêu, cứ nhắm đúng Thần-Quyền thái-bảo mà đánh nhiều hơn hết...

Nộ khí xung thiên, hấn thét lớn :

— Con mụ kia, mày há không rõ đại danh của Thần-Quyền thái-bảo này sao, còn ương nghạnh vậy..

Bật tiếng cười khinh miệt, lão-âu ứng tiếng nói :

— Tây-trúc nữ kỳ hiệp này còn có điều chi mà chẳng rõ .. mày là Vi-huyền-Đạo cùng thằng Lãn-vân-Đầu kia là anh em chuyên môn ăn cướp, còn hai thằng này là Phiền-Hồng-Nhạc và Lư-Quảng, đúng thế không? Bà già này bảo chúng bay nên tụng kinh mà đợi chết, chớ cậy đông, không bắt nạt nổi ta đâu...

Sửng sốt vô chừng, không hiểu vì sao, Mê-Hà lão-âu đã thông tỏ cả tên họ bọn mình, bốn người không nói nữa lẫn vào mà đánh. Bốn thứ binh khí càng bội phần linh diệu, phi thường dũng mãnh. Năm người cùng súm vào nhau, binh khí biến hiện quanh người trông chỉ là năm mờ hào quang nhấp nháy đẹp mắt và kinh khủng vô chừng...

Tiến lui tạt ngang, tạt giọc, nhanh như năm con chim cắt, bốn tưa bạo khách ngang tàng ấy nhất định không chềnh mảng một giây phút, nhổ nhàng một thể nhỏ mọn làm cho Mê-Hà lão-âu cũng chẳng coi thường cợt đùa được nữa, phải trú trọng vào cây thiết lĩnh múa lên vi vút như mây tuôn, khói toả... Định ý, mỗi bước tiến lui, Mê-Hà lão-âu cứ giáng chân dẫm thành thịch xuống mái, khiến ngói vỡ tan tành, loảng soảng rơi

tan hoang xuống dưới, trơ ra những cái dui mè bằng gỗ. Vì thế, cuộc chiến đấu càng ngu hiểm hơn vì chỗ đứng không đều chừng, chỗ cao, chỗ thấp, nơi lạnh, chỗ hực, nhỡ ra một bước con con có thể tuột chân rơi xuống khỏi mái, binh khí lỡ một thế pháp thì than ôi! tính mạng còn chi.

Mấy chục hợp qua, Mê-Hà lão-ầu càng đánh càng bắng, lòng ham chiến như sui dục, Mê Hà lão-ầu lớn tiếng thách:

— Bát hồ tướng mới có 2, còn sáu đứa nữa đâu, hèn nhất khốn nạn sợ chết đến thế ư mà chẳng dám lên đây mà giúp những ông bạn mày một tay... rồi bà già sẽ cho chúng bay chôn một lỗ...

Vốn vẫn thận trọng mỗi người giữ một ngả, sáu viên hồ tướng thấy trận chiến đấu giằng dai đã nóng ruột muốn lên hỗn chiến, đột nhiên lại nghe nhời thách đố, chỉ có dăm tên vuốt hờn, giẹp dận giữ tròn phân sự, còn Hắc Diện Phán-Quan Tần-Phương-Sích, Thần linh-Hoạt-Quỷ La-Khánh, Thiết-Bối Kim-Cương Đan Chung-Thọ bỗng bừng bừng nổi dận hét to lên một tiếng từ ba bề bảy vọt cả lên, ba thứ binh khí: đinh ba, Ô-Qua Thương, Lang Nha-Sóc mạnh mẽ vô chừng cùng tiến vào hỗn đấu...

Đấu với 4 người chưa dễ thắng nay thêm ba tên hồ tướng có tài kinh khiếp cùng hợp sức, cả thầy bảy tên thượng đẳng giang hồ cao kỳ bản lĩnh cùng nộ khí xung thiên nhất tề sát tử mình thì Mê-Hà lão-ầu liệu có thể nào phá được một đường máu mà chạy chẳng?...

Thực là bội phần nguy hiểm. Đáng ngao ngán thay cho vị lão nữ kiệt ở Tây-Trúc Đốc, tứ lúc phải bại vong, mà lộ mất hình tích, bỏ dở cả cái mục đích cao xa và bí mật vô cùng.

Không, không, bất tất các bạn phải ngại ngùng hộ.

Bình tĩnh như thường, một bầu máu lạnh như đang tuần hoàn khắp cơ thể, Mê-Hà lão-ầu chẳng hề sợ hãi, và luống cuống chân tay.

Địch thủ càng đông bao nhiêu, Mê-Hà lão-ầu càng coi thường bấy nhiêu và càng như thỏa trí bình sinh được bõ bàng trở bản lĩnh một thể.

Cây thiết lĩnh đang ào-ào như mưa gào, gió thét bỗng dừng chậm chạp hờ hênh, biến tảo ra một phương pháp khác. Bọn đối thủ đều nhận thấy, kinh hoàng, đổi thế đánh nhưng chẳng thể kịp cả, cây đinh ba của Hắc Diện Phán-Quan đã bị vài đợt thiết lĩnh quấn ngay lấy dật văng lên cao. Hắc bị chúi ngay đầu, may thay được ngay Thần-Quyền thái bảo nắm lấy áo co ngay lại nhanh như chớp, nếu không, ắt đã bị Lão Ấu quật vỡ óc chết tươi ..

Cây đinh ba vẫn bị quấn, cây thiết lĩnh đã giải và kinh khủng, vì đó, lại càng giai hơn và giữ dội hơn lên, vũ lộng tung hoành khiến bọn đối thủ càng thêm hoảng kinh phải hết sức phòng thủ sợ cây đinh ba bất thành linh văng ra, hàng bao nhiêu cây sắt dánh xuống phẳng còn chi là thân thể.

Đến cả bọn quân lính và Hoà-An-Vương ở dưới mái cách đây đến mười thước cũng kinh hoàng lo ngại,

Cảnh đó thực chẳng khác chi cảnh một bọn người đứng lưng chừng núi trông lên ngọn, thấy mấy tảng đá lớn đang bấp bênh sắp rơi xuống.

Được thể, Mê-Hà lão-ầu càng linh động cây thiết lĩnh còn quấn cả cây đinh ba đó khiến bọn đối thủ có tài quán thế vẫn hung hăng mà chẳng làm chi được. Rồi thỉnh lĩnh, thiết lĩnh vừa theo một thế tối hiểm độc quay tròn một vòng, mạnh mẽ vô cùng, bọn đối thủ vừa hơi lùi lại một chút, để đủ tầm chân đứng chắc chắn mà dỡ thì chớp mắt, Mê-Hà lão-ầu đã dậm mạnh cả hai chân vỡ tan dui mái, rơi vụt mình xuống, cây thiết lĩnh nhắm giữa đầu Hoà - An - Vương, dơ thật cao sắp đánh xuống...

Hoài-An-Vương thét lên một tiếng thất thanh. Một tên quân đứng sau đã dậm ngay chân vào một cái mấu thép, lập

tức cả một mảng đất sẽ vụt xa ra mấy chục bước, già nua gian buồng bỗng nhiên biến thành một hầm sâu, hơi nước khét lẹt bốc lên như khói.... Bọn đối thủ ở trên mái, giữ nhau không cho xa xuống theo Mê-Hà Lão-Âu, và cùng reo lên :

— Xong đời ! xong đời, con mụ khốn nạn này

May thay số trời định sẵn hay sao mà cây đinh ba ở thiết lĩnh càng to lớn quá nên vương ngay vào dui nhà nên Mê-Hà Lão-Âu muốn dánh ngay thiết lĩnh xuống thấy vương, chưa kịp dật mạnh đã thấy biến tượng kinh quái hiện ra và mùi nước từ dưới hầm bốc lên ngát mũi, Mê-Hà Lão-Âu hoảng hồn chu lên một tiếng kinh hoàng :

— Tiêu-Mệnh-Thủy.

Rồi vịn luôn hơi sức cho nhẹ nhàng toàn thân, nhờ ở cây thiết lĩnh còn vương đó nên người còn lững lảng như treo; mà có thể lấy đà, khinh thân, lộn người nhẩy vọt trở lên mái vút cái như mũi tên bắn....

— Ối !

Một tiếng thất thanh bật lên, Hoạt-Diêm-Vương Lữ-Quảng đang khom mình nhìn xuống, mồm há to như mồm cá ngạo, mà reo mừng cái c'ết sắp tới nơi, dưới hầm Tiêu-Mệnh-Thủy, của kẻ thù; bất thình lình, vô ý bị Mê-Hà Lão-Âu quăng người vụt lên, kịp quá, một chiếc chiến hải đập ngay vào cái mũi bị sảo chưa khỏi đau, mạnh quá khiến hắn bị văng ra xa, may mắn vương vào dui mái mà chẳng rơi xuống hầm thể mạng cho bà già : Ôm lấy mũi, hét lên một tiếng vì đau và tức giận hắn lao vụt tới vung đại đao đâm liền.

Bọn đối thủ trên mái đã kịp nhận thấy cũng xông tới nhanh như chớp, phủ vây bà già.

Dật mạnh một cái được cây thiết lĩnh ra, (đinh ba và mấy cái dui gỗ bị búng theo văng bổng lên cao tít) Mê-Hà Lão-Âu chưa kịp đứng vững, đã vội biến lộn thân oai đối chiến!.. và hét lớn;

— À ra thằng Hoài-An-Vương nuôi lũ cường đồ trong dinh, đặt ra nhiều cơ quan bí hiểm giết người vô tội, Mê-Hà Lão ầu này không thể tình thương hại được nữa, chẳng lần này thì lần khác quyết bắt sống chúng bay giải triều bỏ tù mãi kiếp cho đáng tội, mới không hồ danh là Tây-thúc nữ kỳ hiệp. .

Quân reo ! chiêm trống thúc...

Hắc-diện-phán-quan đã phi thân vọt lên cao lóm lấy cây đinh ba lại lao đầu xuống đánh. Tức giận, Thiết-dầu Sư-Tử Lê-kim-thống cùng sách xong chùy nhảy vù lên hỗn chiến...

Trên mái, chận chiến đấu càng thêm gay go khốc liệt, quỷ sầu thần khốc:..Dù mắt những bức chân truyền võ nghệ chưa chắc đã kịp phân biệt rõ ràng được các miếng bay, thế hiểm nữa thực là một trận chiến đấu vô xong độc nhất, thiên thu vạn cổ khó thấy được một trận nào giữ dội, kinh nguy, ác hiểm ghê rợn hơn nữa.

Một vài hợp rồi tới mấy chục hợp, Mê-Hà-Lão-ầu dù tài cao xuất chúng cũng không thắng nổi, nên càng tăng thêm sức lực, biến lòng thần oai vũ lộng cây thiết lĩnh mà đánh như phượng múa, rồng bay:

Từng ấy người cùng sấn lên, lùi xuống lúc vọt lên cao như bị lò xo bật mạnh dánh xuống ngọn « Áp-Đỉnh » lúc tọa tấn thấp sát dưới mà đánh miếng « tảo địa » lúc văng hẳn sang ngang quật lại miếng « phân thân » trông nhẹ nhàng, uyển chuyển ghê rợn như mấy vị kiếm khách đang biến hóa thần thông....trở bày pháp thuật cao cường..

Lúc trước còn nghe thấy tiếng hăm hè, nghiêng răng nghiêng lợi, sau im thin thít chỉ nghe thấy hơi thở rồn-rập, hình như cả bọn ấy đã quên hẳn ngoại vật, trú hết tâm cơ vào cuộc hỗn đấu kinh kỳ ..

Lạ thay, bà già càng lạnh lẽo nhẹ nhàng, dường thiết lĩnh biến hiện thêm muôn ngàn thế lạ...không hề một nhọc xút kém khiến bọn đối thủ bỡ ngỡ ngờ vực, càng dăm dăm nhìn vào

khuôn mặt hom bেম răn reo của bà già.. và mái tóc bạc phơ phơ như đám bạch vân, như mớ cước gai phất phơ trước làn gió vi vút nổi lên vì luồng binh khí ảnh thần tốc tinh vi. Họ cố nhận kỹ lưỡng, cố soi bói, cố đánh mạnh vào mặt bà già để xem khuôn mặt ấy có phải là giả hay không? Nếu giả thì vị Lão-Âu ở sông Mê-Hà đó là gái hay là trai? hay chính là một bà già luống tuổi, thời gian vô tình đã làm sạm màu da, răn reo má phấn của thời xuân tươi tốt như hoa, mộng...

Đánh mãi chẳng quật què được một địch thủ nào vì ngọn thiết lĩnh vừa sắp sửa sát tới một đũa nào thì mấy tên bên cạnh đã sẵn tới vắng binh khí ra can.....

Rồi tự dưng, như đã định trước từ bao giờ, bọn đó cố hết sức rồn dầm Mê-Hà lão ầu sang mái khác. Chúng rồn một cách rất thần tình, chậm chạp ít một, khiến kẻ vô ý không thể ngờ tới rằng chúng đã lập tâm như vậy.

Đến cả Mê-Hà lão-ầu một vị anh thư lão kiệt có tài quán thế, kinh thiên không biểu vì quả ham chiến thắng hay là kinh thường chúng quá, mà cũng cứ chuyển dầm mái này sang mái khác với bọn chúng.

Qua khỏi nóc tỉnh phòng Hoài-an-vương ở, sang mái khác, rồi sang mái khác nữa; tới đâu Mê-Hà lão ầu cũng lập tâm cho nao núng tâm trí bọn chúng nên đôi chiến hai cứ thúc gót thỉnh thỉnh xuống ngói vỡ tan ra từng mảnh, ào ào rơi xuống dưới tựa mưa rào, luôn luôn thấy đủ lên những tiếng thất thanh hãi hùng của bọn thị nữ, phu nhân, thân tộc của Hoài an vương ở dưới buồng...

Đang ham chiến bỗng tới một hậu dinh, hết cả mái rồi bọn đó cũng lẫn sả vào đánh rất kịch liệt nên Mê-Hà lão ầu tức giận thét lên một tiếng, thiết lĩnh veo-veo đánh lại muôn phần mãnh liệt khiến Thần-Quyền thái - bảo Vi-huyền-Đạo Thanh-mi Giáo-Chủ hết sức đánh, mà hình như không lại, cùng ứng tiếng nguyên rủa rất thậm tệ, mới hò bọn phụ sức cùng

cất mình phi thân vút sang nóc Túy-lan-Đình, nơi lầu cao biệt thự của hai tên trưởng lão lục lâm đó..

Giận uất người, tính ham chiến thắng của Mê-Hà lão-ầu (cũng như của trăm vạn người hay chiến đấu trong thiên hạ từ xưa tới nay) đã bốc lên muôn phần, vạn độ khiến Mê-Hà lão-ầu chẳng cần suy tính trước sau cũng lao vù người sang mái đó, nhất định không rời nửa bước, Thiết-linh vẫn loang loáng như sóng đùn, chớp nổi phân tỏa mây thứ binh khí của chúng ra mấy mươi ngá. .

Một tiếng « Trời ! » thấm hại bật lên.

Chỉ thương hại cho Độc-nhỡn-Long Phiến-bồng-Nhạc nhảy tới sau cùng, chân chưa chạm mái đã bị Thiết-linh của Lão-Ấu kẹp quấn vào người, Thiết-linh vừa vung lên, Phiến-bồng-Nhạc đã bị văng cao như quả pháo thăng thiên rồi rơi « oạch » xuống đất, may thay đã dày công luyện tập nên không vụn sác mà thôi...

Mười hợp ở trên mái, Thanh-Mi Giáo-Chủ Lãn-Vân-Hầu, Thần-Quyền Thái-Bảo và Huyền-Đạo lại có bề kém thế tự đứng như tưng đường lại xa xuống cái lan-can, nơi chúng vẫn ngồi uống rượu mà ngắm hoa xen ở hồ bán nguyệt...

Chẳng tha thứ, Mê-Hà Lão-Ấu ra mình xuống theo, nhanh như cắt. Hai tên đó lại vừa đánh vừa lùi dần vào trong Túy-Lan-Đình, một nơi rất ư nhã, tĩnh mịch.. Mê-Hà Lão-Ấu để ý nhận thấy nơi đó như một biệt thự của một vị niên cao thi sĩ muốn hạn với bầu rượu, túi thơ; lát đặc mấy bức tranh cồ ngoạn, vài bức hoành phi chữ mới tô vàng.. vài chiếc ghế gụ, một chiếc sập rộng, mấy cây đàn, vài cây kiểng treo.. bởi sợi giây lụa mỏng mảnh.. và vài chiếc đèn leo lét.

Khi ngoảnh lại nhìn, chẳng thấy mấy đứa trong bọn Liêu-Bang Bát-hồ tướng đâu nữa thì tự đứng bắt rùng mình, linh tính như báo trước sắp có một tai nạn nguy hiểm bất thần hiện ra, nhưng lòng vẫn như không, chẳng hề sợ hãi, Mê-Hà Lão-

Ầu cứ quẩn chặt lấy hai tên đối thủ mà đánh toàn các miếng bội phần nguy hiểm.

Chúng chưa sao. Gỉn gán ngấm cho những thứ bài trí trong Túy-Lan-Đình phút chốc bị tan tành rơi vỡ, . cảnh tàn phế phút nhiên đã hiện hình...

Đánh một miếng rất gớm ghê khiến hai đối thủ phải lui lại, Mê-Hà Lão Ầu thành lĩnh nhảy vọt về phía sau muốn vọt ra khỏi Túy Lan Đình nhưng «sầm», ba cái cửa bằng gỗ lim bọc sắt giầy tới ba gang tay đột nhiên, như có cơ quan truyền động đóng sập vào liền khít với tường.

Không chỗ thông hơi, Túy-Lan-Đình bỗng đứng lại tối đen như mực, đèn tắt hết, mắt mở cũng như mù chẳng thể trông rõ đường lối, đồ vật nào nữa..

Túy-Lan-Đình vừa u nhả, dịu dàng, bỗng như một nơi địa ngục, u tối ở trần gian.

Mê-Hà Lão-Ầu chẳng thể bình tĩnh được nữa cũng hoảng hồn kinh nghi vì đang mờ mờ sáng đột nhiên bị tối quá nên mắt chưa được tỉnh tường ngay được, Mê-Hà Lão-Ầu đành phải tung hoành vũ lộng cây thiết-lĩnh quanh mình cốt ý phòng bị nhưng lạ thay chẳng thấy thiết - lĩnh chạm vào búa hay uyên ương tiên nào hết, mà kịp nhận ra thì cũng chẳng rõ hai đối thủ đâu nữa.

Vài giây đồng hồ, đã thuận tối, đôi mắt của vị nữ kiệt đó lại hoàn lại cái đặc tính tự nhiên là có thể nhìn đêm tối rõ ràng như ban ngày, lại bình tĩnh như thường, Mê-Hà Lão-Ầu muốn tìm cho được hai đối thủ nhưng... lạ thay, một mùi thơm phưng phức thoang thoảng trong Túy-Lan-Đình, phảng phất như mùi hoa xen ở dưới hồ bán nguyệt đưa lên...

Mê-Hà Lão-Ầu bỗng sợ hãi nhảy vọt ra tới nơi cửa, nắm chặt tay dấm mạnh vào cánh cửa một quả dấm thối sụn, cửa gỗ giầy chắc là thế thắng hẳn một lỗ. Mừng rỡ, Mê-Hà Lão Ầu nắm chắc vào đó mà co phăng cửa đóng chặt ra, nhưng

chưa kịp, chẳng sau thấy nhiều tiếng lách-cách thỉnh thỉnh nổi dậy. Mê-Hà Lão Âu hoảng vía quay lại, thấy mấy chục đại hán to lớn lạ thường không hiểu tự số nào hiện ra đang khỏa chân múa tay, miệng hét ra lửa, mũi phun ra khói dần dần, độ độ sông lại rất mau.

Mùi thơm tự dương cũng ngát thêm...

Mê Hà Lão Âu vội dấm liên tiếp luôn hai quả dấm thôi sơn cực dững mãnh nữa vào cánh cửa, thấy băng luôn ra hai mảng con nữa, lăm-băm trong miệng:

— Mê-hồn-Hương! Mê-hồn-Hương! Hai thằng gồm thật.

Nói vậy rồi, miệng ngậm chặt và mũi cũng nín thở, Mê-Hà Lão Âu giữ thế sẵn sàng chờ cho những tên đại hán kỳ lạ vừa kịp tới nơi liền vùng thiết lĩnh lên mà đánh ráo riết.

Chát ! chát ! chát !

Cây thiết lĩnh dững mãnh phi thường của vị nữ kiệt ở Mê-Hà đó, lực lượng hàng nghìn tạ một đánh vào tảng đá lớn, dễ cũng tan thể mà tận bình sinh dưng chan chát vào bọn đại hán đó mạnh mẽ vô cùng chỉ thấy lóa ra những tia lửa sanh lè, bọn đó vẫn trơ trơ hét lên những tiếng kinh hoàng như tiếng còi tàu, mỗi một tiếng hét lại phì-phì phun ra một mớ lửa nhỏ.. và mũi cứ phun phụt ra hai luồng khói, nhận kỹ ra toàn là thứ khói Mê-hồn-hương.

Quý hay ma ? Thần hay thánh ???

Mê-Hà Lão Âu bỗng chẳng hiểu là gì... Dương mắt định thần nhìn mới rõ rằng những đại hán đó toàn là những người bằng sắt có cơ quan trong mình (1) và có cả một lò muội hương đốt tự trong bụng, do hai lỗ mũi sông ra... Nhưng chẳng rõ mỗi đầu cơ quan ở đâu.

(1) Chùa-Thiếu-Lâm của phái võ Thiếu-Lâm, cũng có những người bằng sắt để thử tài sức lực trò, nhưng không nguy hiểm bằng.

Biết tới lúc không thể bình thần được nữa, Mê-Hà lão-ầu thân trọng từng tí, sẩy lại thấy cười ròn rã ở trên mái vọng xuống, rõ ngay là mấy đứa trong bọn Bát-hồ tướng cợt riêu cái nguy nan của mình, rồi lại nghe không biểu tự số sinh nào bật ra tiếng cười lẫn rất giữ độ, độc ác của hai tên trưởng lão lục lâm ở nơi nào đang vận động cơ quan, hòng giết chết Mê-Hà lão-ầu.

Dù sao, Mê-Hà lão-ầu cũng chẳng quá sợ, lườn người nhảy tránh ra nơi khác, rồi lại bốc người nhảy vù qua đầu những thiết đại hán đó nhưng muốn nơi nào thì nơi, bọn đó cả thấy 27 binh nhân bằng sắt cũng sẵn sò vụt tới, hai tay bằng sắt, mỗi ngón tay là một mũi dùi nhọn hoắt hơn phi kiếm, 27 đứa vj chỉ là 27 mũi dùi nhọn cực kỳ nguy hiểm, vùn vụt như chày máy thoi luôn hồi vào Mê-hà lão-ầu..

Thời giờ nhảy tránh đó đủ cho Mê - Hà Lão - Ấu chập 18 đốt thiết lĩnh lại làm bốn, bắt đầu dùng đòn ngắn mà đánh rất hung hãn. Thiết lĩnh chập lại như thế tức là 4 phần thêm mạnh mẽ quật vào lũ người máy cái nào lập tức chồ ấy bị dóm hẳn lại nhưng vẫn chẳng người nào bị ngã, mồm vẫn thét lên kinh hoàng như xé tan hẳn cái lĩnh mạc của không gian, và mũi vẫn phì phì ra những luồng khói mùội hương.

Cả úy lan-Đình ngào ngạt những mùi hương, khói bốc mù mịt như hun chuột.

Không thể ở mãi đây được, dù rằng Mê-Hà lão-ầu, một tay đại danh nữ kiệt có tài nhện thớ như người lặn dưới nước trong mây khắc đồng hồ là ít, Mê-Hà lão-ầu liền đổi thế, vận hết nội, ngoại thần công gân cốt nổi lên cuộn cuộn răng-rắc như thùng chèo vắn thật chặt bị đứt tung, đảo lộn cây thiết-lĩnh âm âm như núi long, trời lở quật lung tung vào lũ người máy..

(Còn nữa)